

တကရာမင်းဝေ
ဝေမူးသွင်

မို : ရ ဘ သီ ပ တ် ပျို :

W!

သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော် (အမှာစာ)

(၁)

သူ့ကို ရွှေဘုန်းဟု နီးစပ်သူတွေက သိကြသည်။ သူ့နာမည်ရင်း မဟုတ်။ သူ့နာမည်ရင်းက ညီညီ။ ရွှေဘုန်းဆိုတာက သူ အရင်က ကဗျာ ရေးခဲ့သော ရွှေဘုန်းလူဆိုသည့်နာမည်ကို အဖျားဆွတ်ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပရိသတ်နှင့် အများသိကြသော နာမည်က တာရာမင်းဝေ။

သူနှင့်ကျွန်တော် သိကျွမ်းတာ ပြန်တွက်ကြည့်လျှင် အနှစ် နှစ်ဆယ် ပြည့်တော့မည်။ သူ့ကို မသိခင်ကာလ အတော်ကြာကပင် တောင်ဥက္က လာ လူငယ်ကဗျာအုပ်စုထဲက သူ့အစ်ကို ဒတ္တကို သိခဲ့သည်။ နောက် တော့ တကယ်တွဲဖြစ်ခဲ့တာက သူနှင့်။ သရဖူမဂ္ဂဇင်း(ကိုငြိမ်းအေးအိမ်) ကိုင်သောနှစ်များတွင် ထိုနေရာ၌ မော်ဒန်အနုပညာစာပေကို တပ်မက် သူ လူကြီးလူငယ်တွေ ဆုံကြရာ၊ အလုပ် လုပ်ကြရာတွင် သူသည် အရေး ပါသောနေရာက ပါခဲ့သည်။ နောက်တစ်ယောက်က မင်းခိုက်စိုးစန်။

သရဖူမဂ္ဂဇင်းရပ်ဆိုင်းလိုက်သည်။ သူသည် အောင်မြင်ကျော်ကြား သော လုံးချင်းဝတ္ထုရေးဆရာ ဖြစ်လာ၏။ သူ့ကဗျာတွေ မတွေ့ရတော့။ စူးစူးရဲရဲရှိသော သူ့ဝတ္ထုတိုတွေကိုလည်း အဖတ်ရကျသွားသည်။ ဤနှစ် ကာလများအတွင်း သူ့ရုပ်ပုံလွှာများမှာ အမြန်ပြသော ရုပ်ရှင်ဖလင် ကွက်တွေလို တဖျတ် ဖျတ်ပြောင်းလဲသွားသည်။ စူပါစာရေးဆရာ၊

အိမ်ထောင်သည်၊ ကလေးအဖေ၊ ပြီးတော့ အရက်စွဲသူ။ (ကျွန်တော်တို့ စတင်တွေ့စဉ်က သူသည်အရက်သောက်တတ်သူ မဟုတ်။ သူများတွေ အရက်သောက်တာကို ဘေးမှထိုင်ကြည့်ခဲ့သူ။) သူနှင့် ကျွန်တော်သိပ်မ တွေ့ဖြစ်။ တွေ့လျှင်လည်း သူ့ပုံစံက အားရစရာမရှိ။ အသားက ပွ ယောင်းယောင်း၊ ပါးကဖောင်းဖောင်း။ ကျွန်တော်ကလည်း လူတတ်ကြီး လုပ်ကာ ဆုံးမစကားတွေဘာတွေ များများပြောတတ်သူမဟုတ်။ တကယ်တော့လည်း သူသည် ဆုံးမစကား ပြောဖို့မလိုအောင် အသိဉာဏ်ပြည့်စုံသူဖြစ်သည်။ အရက်သည်လည်း သူ့ရွေးချယ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ကာ သူ့တွင် လုံလောက်သော အကြောင်းပြချက်လည်း ရှိကောင်း ရှိ နိုင်ပေသည်။ (ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖျက်ဆီးနိုင်သောအရာ မှန်သမျှ မည်မျှလုံလောက်သော အကြောင်းပြချက် ရှိပါစေ လက်ခံနိုင် သူမဟုတ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသူများကို အရင်က အံ့သြနေခဲ့ သည်။ ယခုတော့ မအံ့သြတော့။ အနုစား စိတ်ရောဂါရှင်များဟု သိ ထားခဲ့ပြီ။)

သူ့ကိုတော့ ကျွန်တော်က ညီလိုချစ်ခင်သဖြင့် မျှော်လင့်ချက်မ ကုန်ဆုံး။ သူသည် ချောက်ထဲ ခုန်ချလောက်အောင် မိုက်တွင်းနက်သူ မဟုတ်။ သူပြန်လာမည်ဟု ကျွန်တော်ယုံနေသည်။ ပိုက်ဆံရတာလည်း ရေးပေါ့။ လောကမှာ ငွေကလည်း အရေးကြီးတာပဲ။ တခြားရေးစရာ တွေလည်း ရေးပေါ့။ ရေးစရာတွေက တစ်ပုံတစ်ပင်။ အနုပညာကိစ္စ တွေ။ (မော်ဒန်နဲ့ ပို့စ်မော်ဒန် သဘောတရားတွေ၊ ဝတ္ထု တိုရှည်တွေ။)ပြီး တော့ လိုအပ်နေတဲ့ လူမှုရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ ဘာသာရေး စာပေတွေ။ ဘာလို့ အချိန်တွေ ခွန်အားတွေကို ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ ဖြုန်းတီးပစ်ရမှာ လဲ။

(၂)

သူနာမည်ရင်းက ကောင်းထက်။ သူနှင့် ကျွန်တော်ရင်းနှီးခဲ့တာလည်း ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု မကတော့။ ပြည်ကဆိုတာနှင့် ကျွန်တော်ခင်သွားသည်။ (ကျွန်တော့်အမေက ပြည်ဇာတိဖြစ်သည်။) ပြီးတော့ ပြည်က သုခမိန်လှိုင်၊ မောင်ချောနွယ်၊ ကိုဆွေ၊ ချမ်းငြိမ်းအေးကအစ သရဝဏ်တို့၊ တိုးနှောင်မိုးတို့အထိ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် သဘောကျသည့်အချက်က အနုပညာဇ ရှိ နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ ကဗျာတချို့တွင် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်ဖြစ်နေတာ တွေ့ရသည်။ သူ့မှာ ဝတ္ထုတို ကောင်းကောင်း တချို့ရှိသည်။

သူက ခေတ်လူငယ်စရိုက် အပြည့်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆက်ဆံတာကလွဲလို့ အပြင်မှာ ထောင့်မကျိုး။ မာဆတ်ဆတ်။ အခြေခံစိတ်ရင်းကောင်းလေးရှိသည်။ တချို့ အချက်တွေက ကျွန်တော်နှင့် အတော်တူသည်။ အိမ်ပြေး ကျောင်းပြေးဖြစ်ခဲ့သည်။ လိမ္မာသော သားသမီးမဟုတ်။ (ဒါက မျိုးဆက်ကွာဟတတ်မှု ပြဿနာ။) အခုတော့ တော်တော်အဆင်ပြေလာသည်။ သူ့အသက်ကြီးလာတာလည်း ပါသည်။ ရောင်းတမ်းဝင် စာရေးဆရာ ဖြစ်လာတာလည်းပါသည်။ အရင်ကတော့ ငွေလိုတိုင်း မိဘတွေရှိရာ ပြည်ပြန်သွားကာ လက်ဖြန့်ရသည်။ (အခုလည်း လက်ဖြန့်တာတော့ လွတ်သေးဟန် မတူ။) အရင်က ထမင်းငတ်တဲ့အလုပ်ဟု အထင်သေးသော မိဘတွေကလည်း စာရေး၍ ငွေရှာပြနိုင်သော သားကို အနည်းအကျဉ်း အထင်ကြီးလာဟန်တူ၏။

ဒီကောင်က နဂိုကတည်းက သူဌေးသား၊ တစ်ဦးတည်းသောသား၊ အစ်ကိုအကြီးဆုံးဘဝကလာတော့ အသုံးကြီးသည်။ အဖြုန်းလည်း ကြီး

သည်။ ယခု ကမ္ဘာ့ဖလား ဘောလုံးပွဲက ဒီကောင်ကို ဘယ်လောက် နှိပ်စက်ဦးမည်မသိ။ ဒီကောင် ကျွန်တော်နှင့် မတူတာက ကောင်မလေး တွေနှင့် လောင်းကစားအပေါ် တပ်မက်မှုလွန်ကဲခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိစေချင်သဖြင့် နောက်ဆုံးတွေ့စဉ်ကပင် “အိမ်ထောင်ပြုတော့”လို့ပြောခဲ့သေးသည်။ တစ်ခု ဒီကောင်ကောင်းတာ က ကဗျာဆရာတွေထဲ ထဲထဲဝင်ဝင်ရှိတာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကဗျာ တွေ အဆက်မပြတ်ရေးနိုင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်နေသော အချက် ဖြစ်၏။ သူ့ကဗျာစာအုပ်တွေ ခပ်စိပ်စိပ်ထုတ်သည်။ ထုတ်ဖို့ စီစဉ်ထား တာတွေလည်းရှိသည်။ ဤနှစ်များအတွင်း ကဗျာကို မျက်ခြည်ပြတ်သည်မရှိ။ ကဗျာ၏ ကောင်းမြတ်ခြင်းကို သူ တန်ဖိုးထား တာ၊ အတော်အတန်သိတာ သေချာသည်။ သူဝတ္ထုတွေကိုတော့ အားမရ သေး။ (ရောင်းတန်းဝင် အချစ်ဝတ္ထုလိုင်း၌ သူသည် သူ့ဟန်ဖြင့်သူ တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်နေတာက အားကောင်း သော မော်ဒန်ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည်။) ဒီဘက်တွင် သူ သိပ်အာရုံမစိုက် နိုင်ဟု ထင်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် မော်ဒန်ဝတ္ထုတိုရေးသူ လူငယ်များ သိသိသာသာထွန်းကားလာတာ မတွေ့ရ။ ဘာကြောင့်များလဲ။ အချိန်ယူ ကာ အဖြေရှာကြည့်လျှင် အဖြေတစ်ခုခုကို တွေ့နိုင်လေမလားမသိ။

*

(၃)

အခု သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းကာ ဝတ္ထုတိုစုပေါင်းစာအုပ်ကလေး ထုတ်ဖို့ ပြင်တော့ ကျွန်တော် အမှာစာရေးဖို့ တာဝန်ကျလာသည်။ ဝတ္ထုတိုဟုဆိုသော်လည်း အတော်အတန်ရှည်သော ဝတ္ထုတို (ဝတ္ထုလတ်

ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။) တွေလည်းပါသည်။ အဓိက ကတော့ ဤ စာအုပ်မှာ ရောင်းတန်းဝင် သူတို့နှစ်ဦး၏ ပရိသတ်များအတွက် ရည်ရွယ်ဟန်ရှိသည်။ တာရာမင်းဝေ၏ “ကျွန်တော်နှင့် မြူနင်းဝေသော ညများ” နှင့် ဝေမှူးသွင်၏ “မအောင်မြင်သော ဆင်စွယ်ရောင်အလွမ်း များ” မှာ ထိုသို့သော ပရိသတ်အကြိုက် ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ဦး၏ မတူသောရေးဟန်နှင့် မတူသောတင်ပြပုံတွေကို ယှဉ်တွဲ လေ့လာရတာ စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။

ဝေမှူးသွင်၏ အခြားဝတ္ထုလတ်တစ်ပုဒ်မှာ ထိုအမျိုးအစားဝတ္ထုဟု ပင် သတ်မှတ်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း “ရှေးဟောင်းဗိုင်းရပ်စ်တစ် ကောင်၏ အစာ” ဆိုသော အမည်က ဆန်းနေသလိုလိုရှိနေသည်။ မော် ဒန်ဘက်ကို ယိမ်းညွတ်ချင်တာလား။ ဖတ်ကြည့်တော့လည်း ဘာကိုဆို ချင်တာမှန်း ကောင်းကောင်းသဘောမပေါက်။ အိပ်မက်တွေ (အသေကောင် အရိုးစုတွေအကြောင်း) မက်တတ်သော ဆရာဝန်သမီး သင်္ချာဘွဲ့ရကောင်မလေးနှင့် မအောင်မြင်ခဲ့သော Band တစ်ခုမှ ဂီတသမား လူထွက်၊ အင်္ဂလိပ်စာကျူရှင်ဆရာလေးတို့အကြောင်း။ နောက် ဘာတွေဖြစ်သလဲ။ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြားမဖြစ်။ ကောင်မလေး က တက္ကသိုလ် တက်ကတည်းက စမက်ခဲ့သော အိပ်မက်တွေကို ငါး ရက်ခြား ဆက်မက်နေသည်။ တစ်ခါမက်လျှင် သုံးနာရီကြာသည်ဆို၏။ (တကယ်တော့ အိပ်မက်ဆိုသည်မှာ စက္ကန့်ပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်းမျှသာ ကြာ သောအရာဖြစ်သည်။ သုံးနာရီကြာသော အိပ်မက်မရှိ။ ဘယ်သူမှ ထိုမျှ ကြာအောင် အိပ်မက်မမက်နိုင်။ နတ်တွေ၊ သိကြားတွေသေလျှင် အရိုး တွေကျန်မနေ။ ရုပ်နုဖြစ်၍၊ ကံရုပ်ဖြစ်၍ စုတေစိတ်ကျလျှင် ရုပ်သည် တစ်မူဟုတ်ချင်း ပျောက်သွား၏။) ထားပါတော့။ ယုတ္တိဗေဒပေတံနှင့် မ တိုင်းဘူးပဲထား၊ ဝတ္ထုနှင့် နာမည်က ဆက်စပ်မရ။

တာရာမင်းဝေ၏ ‘ဝေသာလီပတ်ပျိုး’ နှင့် ဝေမှူးသွင်၏ ‘မိုးရာသီ
လွမ်းချင်း’ ဝတ္ထုတိုလေးနှစ်ပုဒ်ကတော့ သူတို့ရေးခဲ့သော မော်ဒန်အမျိုး
အစား ဝတ္ထုတိုလေးနှစ်ပုဒ် ဖြစ်နေသည်။ မော်ဒန်ဝတ္ထုတို့ သဘာဝ
အတိုင်း တွေးတောစရာလေးတွေပါ၍ နှစ်သက်စဖွယ်ကောင်းပါသည်။

ချစ်ခင်လေးစားလျက်

သစ္စာနီ

(၂၀၀၆၊ ဇွန်)

*

ဝေသာလီပတ်ပျိုး (အအုပ်ပိုဒ်)

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိချင်းလို့ ဘယ်တော့မှမပြောဘူး။ စောင်းညှင်းလိုနဲ့ ပြရတာ ခက်တယ်။ ဟိုရှေ့က ရဲ့ဦးစာရေးဆရာမ၊ ငါ့ကို ကွတတကြီး လှမ်းပြီးပြတယ်။ စိတ်နဲ့ရှုကြည့်လိုက်တော့ နံတယ်။ အေးပါဗျာ.....ဒီ စကားကို ဒီနေရာမှာပဲထားပါ။ သူ့ဘာသာ ဘတ်စ်ကား စီးသွားပါလိမ့် မယ်။ နှစ်နာရီ ကျရင်ပြန်မယ်။ အခုနေမဝင်သေးဘူး။ ရပါတယ်။ ကျွန် တော့်ကို ကုန်အောင် မစားလိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ။

အနုပညာက စကားပြောတယ်တဲ့။ သွားစမ်း။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အိမ်သာ ထဲမှာ ဒီလူကိုကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ ကျင်ကြီး စွန့်ခွင့်မပေးတာလဲ။ စာတတ်ပေတတ်ကြီးတွေ။ ငါးမျှားချိတ်ကို ‘လ’ ပုံသဏ္ဌာန် ရိုက်နှိပ်ပြီး ငါးမျှားနေတယ်။

ကောင်းကင်ပွင့်ပြီလား။ သဲကန္တာရပြီးတော့ဘာမှမသဲကွဲဘူး။ မှုန်ဝါးဝါးနေရာသီတွေ ငါ့အတွက်များနေပြီ။ ဘယ်သင်္ဘောရဲ့ ကိုယ်ထည်နဲ့မှ မတူဘူး။ ပင်လယ်ထဲမှာ ကူးမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကောင်မလေးရယ် တစ်ခါတလေ ကမ်းစပ်မှာ ‘ငန်’ ချင်တယ်။

ရယ်မောမနေနဲ့။ ရယ်တိုင်းကောင်းတာမဟုတ်ဘူးလို့ ဒေါ်သန်းစိန် က ပြောတယ်။ လည်ပင်း မှာ အရစ်အရစ်တွေနဲ့ ဝတ္ထု။ သွား။ ဆွဲလွှင့် ပစ်ပြီးမှ နည်းနည်းအားနာသွားတယ်။ သူလည်း ဘဝမှာ ခရစ်နှစ် ၂၀၀၀ ပြည့်ချင်ရှာမယ်။ ငါမှားသွားတယ်။

တြိဂံကြီးက ဟီးလေးဟားလားနဲ့။ ငါ့ကို လေးထောင့်မတ်မတ်ရပ်ပြ တယ်။ ကြက်ဖလို အတက် ထွက်နေတဲ့ရွာမှာ ငါမပျော်ဘူး။ ငါမပျော် တာကို သူ မသိတဲ့အကြောင်း သူ မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် သူက နေထွက် တိုင်းမှာ “အောက်အီးအီး အွတ်”လို့အော်တယ်။ ရှေ့ကသားသည်မ

နို့ရည်တွေ စီးကျနေတယ်။ အိုအေ့ အေ့ သမီးလေး။ နင်နဲ့ငါ နက္ခတ် တစ်လုံးစာဝေးခဲ့ပြီ။

“လမ်း”.....တဲ့။ ဟိုကွေ့ ဒီကွေ့နဲ့ သူ့ဘာသာသူ လွမ်းနေတယ်။ တော် တော့။ တော်တော့။ ရေ လှိုင်းတွေ တစ်ကျော့နှစ်ကျော့ တေးကိုသီတာ ဘယ်သူတာဝန်ယူမှာလဲ။ အစိတ်အပိုင်းတွေ။ သူတို့ကို ဘယ်သူက စိတ် ပိုင်းထားမှန်းမသိတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ.....။ ပေကပ်ကပ်နဲ့ ကြပ်နေကြ တယ်။

ခင်ဗျားမှာ ဘာဖြစ်လို့ မီးမလာတာလဲ။ နှလုံးသားနဲ့ ထွန်းကြည့်ပါဦး ဗျာ။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားဆီမှာ မိတာခတောင်းရတော့ စိတ်ညစ်တာ ပေါ့။ တော်တော်ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ ပန်းချီကား။ ရပ်.... ရပ်....။ ယတြာခြေပစ်ရမယ်။ ကျွန်တော်သာ ‘အရောင်’ ဆိုရင် သူ့ကိုမမြင် ရအောင် ‘မှောင်’ ပစ်လိုက်မယ်။ စိတ်ဆိုးတယ်။ လျှာကိုပတ်တီးစည်းပြီး စကားလာမပြောနဲ့။ နား ‘ကလစ်’ ‘ကလစ်’ဖြစ်တယ်။

ချိန်ခွင်နဲ့ချိန်စမ်းပါ။ ထုံးစံအတိုင်း အားမနာပါးမနာပေါ့။ “ပန်းတွေ ရယ်....အားလုံး ‘စံပယ်’ ဖြစ်လိုက်ပါတော့” လို့ ညည်းဖူးတယ်။ ဘယ်က လာ အမေရယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အဖြူတွေ ဒေါင်လိုက်ကြီး.....။ ကျွန်တော့် ဇာတာရောရှိသေးလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချိုးမပြေကြောင်း မနေ့က သိ လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို မီးပူတိုက်ပေးပါ။

ဟိုးဟိုး အမေ။ ဒီဘက်က ‘လူ’ တွေ။ ဟိုဘက်က ‘လောက’။ မေမေ့ ပလပ်ပေါက်မှားနေတယ်။ အိမ်ရှေ့က အဲဒီတရားဟောဆရာ၊ တစ်နေ့တခြား ‘ငါးမန်းစွယ်’ ရုပ်ပေါက်လာတယ်။ မေမေရယ်၊ ‘သူ’ ကြီး က.....ထောင်လွှားမောက်မာတယ်။

ဘာလို့များ သူ့ကိုယ်သူ အလွှာလိုက်ဖြစ်ချင်ရလဲ မသိဘူး။ ရပါ

တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကြက်သွန် က ‘မွန်’စေရမယ်။ စောင့်ကြည့်ပါဦး။
ခွေးခြေပေါ်မှာထိုင်နေတဲ့လူက....ခွေးကိုခြေထောက်နဲ့ ကန်ဖို့ပြင်တယ်။
အဲဒီမိန်းမ.....နာခေါင်းအောက်မှာ ‘ဆင်ဆာ’ မိသွားတယ်။

သူ....ကိုယ်ဟန်ပြတယ်။ ပြတယ်။ ပြတယ်။ တော်တော်ပြတယ်။ လှ
ပါတယ်....။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ သူ့ကိုယ်သူ ရေလောင်းချမသွား
ဘူး။ အားလုံးက ပေါလောမျောနေတယ်။ အဲဒါ ခက်တာပေါ့။ ဘယ်ကို
ရောက်မှန်း မသိဘဲ လှေကားဆိုရင် ကိုယ်က တက်တက်သွားချင်တယ်။
တစ်ခါတစ်ခါ မာနက “ညိုမြ” လုပ်လို့။ ‘ဇစ်’ ပိတ်ထားစမ်း။

ဝါးသေနတ်က.... ‘တဒက်ဒက်’ ပစ်သလိုပဲ ဓာတ်ပုံကိုရိုက်ထားတဲ့
ဓာတ်ပုံကိုမှ ဓာတ်ပုံထပ် ရိုက်ရတယ်။ အနုပညာဆိုတာ တော်တော်ပွား
ယူရတဲ့ ‘ကော်ပီ’လား။ နဖူးစာ လာမရေးပါနဲ့။ တကယ်ဆိုရင် ရင်ဘတ်
မှာရေးပါ။ ပြန်ငုံဖတ်ပြီး ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဖူးပွင့်ချင်တာပေါ့။

စိတ်မရှည်တဲ့နေ့ဆိုတာ ရှိကြမှာပါ။ ကျွန်တော် စိတ်မရှည်ခဲ့ဘူး။
စိတ်မရှည်လို့ စိတ်မရှည် ကြောင်းကို စိတ်မရှည်စွာ ကျွန်တော်ပြောရင်
‘ခင်ဗျားက စိတ်ရှည်ပါ။ ဟိုလူ အားနာတယ်။ အားနာတယ်။ အားနာ
တယ်။ ရိုင်းတာက ကျွန်တော်ပါ။ ဒါပေမယ့်.....သူ ယဉ်ကျေးတာက
ကျွန်တော့်ကို အငွေ့နဲ့ထိခိုက်တယ်။’

ဖူးပြီးပွင့်တဲ့ပန်းလို့ပြောတာပဲ။ ပြောတာပဲ။ ပြောကြတာပဲလေ။ ဘာ
မှမလုပ်ရသေးဘူး။ နွမ်းဖို့ လိုင်စင် ကြိုယူတယ်။ ‘တယော’ကိုင်ပြီး လာ
မကြည့်နဲ့။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ကြိုးတပ်တီးခတ်နေတာ ‘မိုးစက်’
ရာသီ (၆၀)ရှိပြီ။ စူးရှ။ စူးရှ။

ရပါတယ် ကောင်မလေးရယ်။ လက်ပိုက်ရပ်ရတာ ငါ့အတွက် ရိုးနေ
ပါပြီ။ အပန်းမကြီးပါဘူး။ ကိုယ့်လက်ကိုယ်ပိုက်ရပ်ရတာ သပ်သပ်ရပ်

ရပ်ရှိပါတယ်။ နင့်မာမီရဲ့ နှလုံးရောဂါကို ငါခွင့်လွှတ်တယ်။ ကောက်တိ
ကောက်ကွေး.....။ ကိုဒတ္ထရေ အဲဒီ ကကြီး၊ ခခွေးကလေး အိမ်ကို ပြေး
ပါစေတော့။

အရပ်ရှစ်မျက်နှာ မလှည့်ချင်ပါနဲ့ဗျာ။ ဘာကိစ္စ..... ‘လေညွှန်တံ’
လုပ်ချင်ရတာလဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ဘုန်းတော်ကြီး ဆိုပါစို့။ ဘယ်ကိုသွား
သွား....၃၁ ဘုံထဲက ခင်ဗျားလွတ်မသွားပါဘူး။ ရူး....ရှေ့က မိန်းမ သူ
ဆံပင်ကို ‘လွှ’ နဲ့ဖြီးနေတယ်။ သွားပြီ.... “ခွန်ကရက်ကရူလေးရှင်း”
လုပ်လိုက်ဦးမယ်။

တော်ပါကွယ်။ ‘အဲဒီလိုပြောရပေါင်းများပြီ’လို့ ပြောရတာကိုက များ
လွန်းပါပြီ။ မိုးရှေ့ရောက်ရင် ပြောချင်တယ်။ ဖြိုးဖြိုးဖျစ်ဖျစ်။ မှတ်တိုင်
တွေတွေလား။ ဘတ်စ်ကားဆိုရင် ခင်ဗျား ရပ်လို့ရတယ်။ အခု
တော့....ဝမ်းနည်းပါတယ်။ အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ်။

နွားလှည်းကြီးပါ။ သေချာပါတယ်။ ဘောလုံးပွဲကြေညာသူလို
ကြေညာရရင် ထိချက်မှန်ပြီး ကန်ချက်လွဲတဲ့ နွားလှည်းကြီးပါ။ သူ့အမေ
နို့ကို လာစို့နေတယ်။ မိဘမေတ္တာ။ မိဘမေတ္တာ...။ “ပုခက်လွှဲ” သော
လက်ဟာ၊ ကမ္ဘာကိုအုပ်စိုးတယ်”။ သာဓကတက ဘာကြောင့် ကျန်ခဲ့
သလဲမသိဘူး။

ခင်ဗျားလို ‘ဘေးထိုင်ဘုပြော’ ရတာ မခက်ပါဘူး။ ခက်တာက ဘေး
မှာထိုင်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်မရှိဘူး။ ‘ဘု’လည်း မပြောချင်ပါနဲ့ဗျာ။
ခင်ဗျားပါးစပ်ထဲမှာ ခိုးလိုးခုလု အရင်ဖြစ်ရမယ့်ကိစ္စပါ။ မိသားစုကော
နေကောင်းကြရဲ့လား။ ဟိုတုန်းကလို ‘ထွန်းအိန္ဒြာဗို’ အကြောင်းတွေ
ဘာတွေပြောသေးလား။ အေးဗျာ....မနေ့က နေသာတယ်။

ဆရာကြီးမို့လို့လည်း သည်းခံခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်နှစ်

ဒီဂရီရှိသလဲလို့ သူ့ကျင်တွယ်နဲ့ ချိန်တယ်။ ကျွန်တော် မှိန်ပေးလိုက်ပါတယ်။ သူတံတွေးကြီး မျိုချတာပေါ့။ ပြီးမှပြောတယ် (ဝမ်းသာ အားရ) အေး....ဟေးဟေး....မင်း.....လိုသေးတယ်။ (သူပိုနေတယ်) ဟဲဟဲဟဲ။

မှန်ပြောင်းနဲ့ လာမကြည့်နဲ့။ ခင်ဗျားဘာသာ ဝယ်ထားတဲ့အပေါက်ထဲ ခင်ဗျားဘာသာ ချောင်းကြည့်။ ကျွန်တော် မပါဘူး။ သူ မပါဘူး။ ဘယ်သူမှမပါဘူး။ ခင်ဗျားပဲပါတယ်။ မှန်ပြောင်းတောင် မပါဘူး။ တတ်နိုင်ရင် ဘယ်သူကမှ ကြေးစားမလုပ်ချင်ဘူး။ မကောင်းပါဘူး။ ပြောရတာလည်း ရနံ့တွေ ပျာပျာသလဲနဲ့။

မိုးထိတိုက်ပေါ်မှာ သူမ နေတယ်။ လူညာမကြီးပေါ့ကွယ်။ မိုးလည်း တကယ်မထိတဲ့ တိုက်ကြီးကို မိုးထိတိုက်လို့ပြောတယ်။ ဪ...အဲဒါကိုငြိမ်းရဲ့ကားလား။ ကျွန်တော့်ကို ခဏခဏ ကျော်သွား ဖူးမှာပေါ့။ ဟွန်းတီးတိုင်းတော့ ဘယ်ကြားပါ့မလဲ။ ကျွန်တော့်ခြေသံကကို နည်းနည်းကျယ်တယ်။

ကဲ...ပြန်မယ်ဆိုရင်လည်း ပြန်ကြစို့။ ဝေသာလီမြို့ရိုးကို မှီထိုင်ချင်တယ်ဆို။ နေလည်းစောင်း လှပြီ။ ခင်မေဝင်း....။ နိုင်ငံခြားကို ပါဆယ်ပို့ဖို့ ကြိုးတွေချည်လို့။ ပြီးရင်တော့ အားပါပြီ။ အိုကေ....။ တစ်နေ့နေ့တော့ သွားလို့ရပါပြီ။